

– Van egy babona a harmonikus emberekkel kapcsolatban. Erős a gyanúnk, hogy nekik egészen különleges lapjárásuk van. Megtennéd, hogy kiválasztasz négy napot az életedből, átlagos pénteket, szerdát...

– Négy napot?

– Amikor látszólag nem történt semmi különös.

Este lefeküdtél, ásítottál, végiggondoltad, milyen nap is volt ma. Aztán vállat vontál, elaludtál. Csak utólag derült ki, hogy örökre elraktározta az emlékezeted.

– Az első nap, amit fel tudok idézni... Pápa, a szüleim kis albérlete. Két helyiség volt, az egyik a konyha meg a fürdő. A vécé valahol kint. A másik szobában aludtunk, apukám ott tanult, Pécsre járt a jogi egyetemre.

Anyukám porcelánokat fest, kékfestő mintával. Telefette mesefigurákkal azt az egyetlen szobát is. Nagyon védett, otthonos kép ez... Aztán jött egy időszak, amikor anyukám beteg lett, engem meg a nagymamám nevelt falun, Magyargencsen. Később elköltöztünk egy panellakásba. A lakótelepi élet is szép emlék. Jó szomszédságban élt orvos, építész, gyári munkás, nagyon klassz közösség volt. Végül, amikor már nagyobb lettem, saját házuk lett. Akkor már hegedülni jártam, irodalmi színpadra, dzsesszbalettre.

– Talán az utolsó nemzedék vagyunk, amely azzal az illúzióval nőtt fel, hogy maga is átélheti az ötről a hatra érzését, ha keményen dolgozik.

– Én is így indultam el elbűvölve a fiatalság és a tehetség erejével, hogy majd úgy is lesz valami. Otthon szigorúan fogtak, négyesnél rosszabb jegyet nemigen vittem haza. A szentesi gimnáziumban már nem a jegyeken volt a hangsúly, teljesen más szellemi-

Én tényleg mindenhol énekelni akartam, kollégiumi szobákban, a Margit-szigeten. Azt a hatást vártam, hogy megváltozik valami az emberek tekintetében.

ség jellemezte. Olyan tanáraink voltak, akik szabadok voltak. Szabad emberek. Nyolcadikban felütöttem a felvételi tájékoztatót, véletlenül pillantottam meg a szentesi Horváth Mihály gimnáziumot. Azt mondtam, én ide szeretnék járni. Kemény felvételi volt, énekelni kellett, prózát mondani, esszét írni, de felvettek. Életem legönfeledebb napjait töltöttem ott.

– Tizennégy évesen több száz kilométerre költöztél otthonról.

– Ebből az időszakból beugrik a legelső nap a szentesi gimnáziumban. A Dirty Dancing-es korszakomat éltem éppen, pörgős szoknya, tornacipő, tiszta hatvanas évek. Belibbentem az ebédlőbe fekete alapon fehér pöttyös szoknyában, fekete lófarokkal és ciklámen tornacipőben. Megfagyott a levegő. A bakancsos, lígó-lógó szoknyás művészpallánták közt, hát... finoman szólva nem ez volt a menő. Minthogy Szentesről a Ciklámen Expresszrel jártam haza Páparra, és ott volt a lábamon a ciklámen tornacipő, Ciklámen Expressznek hívták a hátam mögött. Tízórás volt a hazaút, bennmaradó voltam, lassacskán megismertek és látták, hogy nem vagyok annyira...

– ...ciklámen?

– Igen. Hamarosan már színdarabot rendeztem. Az is olyan természetes volt, hogy németóra előtt mondták

Névjegy

- EMeRTon-díjas énekesnő.
- Pápán született.
- A szentesi Horváth Mihály Gimnáziumban érettségizett, majd a Nyugat-Magyarországi Egyetem Szociálpedagógusi szakán diplomázott.
- 1994-ben a Cotton Club Singers alapító énekes.
- 2001-ben kilépett a formációból, és szólókarrierbe kezdett.
- Hozzá kötődik a Szeress most főcímdala.
- Férje orvos, gyermekük, Nimród 2007-ben született.

FOTÓ: EMMER LÁSZLÓ
STYLIST: SÁGI ILDIKÓ
SMINK: SOMÓGYVÁRI DÓRA
HAJ: HORVÁTH ROLAND
RUHA: ÁERON, ZARA,
GUESS, PROMOD, I AM

FOLYTATÁS
A KÖVETKEZŐ OLDALON

az osztálytársaim, énekelj már valamit! Amíg nem jött a tanár, addig kis pódiummá változott a pad teteje. Magától értetődő volt, hogy *Miczura Mónikával, Szekeres Adriennel* meg a többi remek hangú osztálytársammal a kollégium előtt ledobtuk a táskánkat és táncoltunk, énekeltünk. Szentes maga volt a szabadság. Szeretetteljes, támogató közeg, ahol megmutatták az együtt gondolkodás és az egyéni alkotás szépségét.

– **Ennyi tehetséges fiatal között, gondolom, törvényszerű, hogy szerelmek szövődnek.**

– Én csak arra emlékszem, hogy folyton szerelmes voltam. Visszaolvasva a naplóm, nem volt olyan pillanat, amikor ne rajongtam volna valakiért.

– **És megmaradt jól őrzött titoknak?**

– Sok olyan sztorim van, hogy nahát, ő nem is sejtette, miért nem szóltam! Mert ő is, csak ő egy kicsit később. Vagy előbb. Tizenhat éves voltam, amikor eljött az első szerelem.

– **Szép emlíék?**

– Igen, nagyon. Ő egy évvel fölöttem járt, aztán Pécsre került egyetemre, dramaturg lett. Sokáig nem tudtuk elengedni egymást. Általában jellemző, hogy hosszú, együtt élő kapcsolataim voltak.

– **Van valami közös ezekben az emberekben?**

– Mindannyian művészek voltak. Amikor egy szakítás utáni nyaraláson megismertem *Szabolcsot*, hirtelen nagyon jólesett az az egészséges, józan mentalitás, amit ő képvisel. Miközben ő is imádja az operát, a zenét, tíz évig zongorázott.

– **Érdekes, hogy milyen gyakoriak az orvos-művész házasságok.**

– Annak ellenére, hogy azt gondolná az ember, egy orvos realistán, fekete-fehér módon látja a világot. Pedig nem lehet egyszerű látni egy élet elejét és a végét. Az ő munkájuk mélyén is van valami...

– **Transzcendens?**

– Igen. Amit nekik is fel kell valahogy dolgozni. Talán ezért vonzódnak a művészetekhez.

– **Ha már itt tartunk, a következő nap, amelyik megrengette a világot?**

– Az a nap is emlékezetes volt, amikor *Sík Olga* nénihez kerültem. Arra tisztán emlékszem, milyen ruhában voltam aznap. Anyukám varrta, nálunk a családban minden nő ért az anyagokhoz, bújtuk a divatlapokat. Empire fazonú, mell alatt húzott, zöld, khaki csíkos ruha volt. És emlékszem, volt rajta három körte formájú gomb. Ropant stílusosnak találtam a körtés gombokat. Tizenöt éves voltam és a *Mária Magdolna* dalát énekeltem.

– **Szinte az összes neves előadó Sík Olgához járt.**

De hogy kerül oda egy szentesi gimnazista?

– Gyerekkoromban tanácsi esküvőkön szerepeltem, verset mondtam, énekeltem, ki mit kért. Az egyik vendéglátós énekesnő adta meg anyukámnak Sík Olga számát. Azt mondta, ő a legjobb énektanárnő Budapesten. A Pozsonyi úton volt a lakása, igazi, nagypolgári lakás. Először *Katona Klári* képét pillantottam meg a zongoránál, aztán Olgi nénit. Fekete haj, vörös rúzs, ahogy kell. Meghallgatott, és semmit sem láttam az arcán. Csak nézett és belém látott a fekete bogárszemeivel. Végül odasúgott a mellé ülő fiatalembernek valamit. Anyukámnak annyit mondott, hogy fel kellene költözni Budapestre, mert a gyerek valószínűleg a pályán fog maradni. Megköszöntük és hazautaztunk. At-

VASS VIRÁG
INTERJÚJA

tól kezdve minden pénteken felvonatoztam hozzá, még a taxissztrájk idején is. Állt az egész város, elmaradt az órák, mehettem vissza Szentesre.

– **Később elárulta, hogy mit súgott annak a fiatal embernek?**

– Az a fiatalember *Galambos Zoltán* volt, a fogadott fia. Azt súgta neki, hogy ezt a kicsit fel kell venni, mert ez annyira akar, hogy el fog menni máshoz, és ott elrontják. Én tényleg mindenhol énekelni akartam, kollégiumi szobákban, a Margit-szigeten. Azt a hatást vártam, hogyha elkezdek énekelni, megváltozik valami az emberek tekintetében. Minden lehetőséget kihasználtam, hogy megmutassam magam.

– **Ha az ember ekkora önfeláldozással, ambícióval szereti, amit csinál, duplán megszenved az elkerülhetetlen hullámvölgyeket?**

– Volt bőven gyöttrődős nap a legnagyobb siker időszakában is. Amikor végre megszületett az első lemez, és hirtelen rám irányult a figyelem, olyan dallal jöttem ki – *Valahol egy férfi vár* – ami nagy váltást jelentett a Cotton Club Singerhez képest. Szerettem azt a lemezt, boldog voltam, de azt hiszem, nem tudtam igazán megmutatni benne magam, inkább a jelen-ségre figyeltek fel.

– **Hiába láttunk ekkora évek óta az egyik legsikeresebb formációban, a közönség akkor csodálkozott rád.**

– Ez is alkati tulajdonság, csapatban beolvadok, hagyom a többieket virulni. Duettekben is alámegegyek a partneremnek. Utána ismét jött egy fantasztikus lehetőség. A *Szeress most!* óriási siker volt, a hatvanas évek életérzése, amit akkor szerepként éltem meg, de ma már teljesen magaménak érzem. Örülök neki, mert egy olyan dal, ami mosolyt csal az emberek arcára, és ma már hiányozna a repertoáromból. De még mindig nem éreztem úgy, hogy ezt akartam, ez én vagyok.

– **Szörnyen kiszolgáltattott érzés, ha nem akkor esik rád a fény, amikor a legjobb formádat hozod.**

– A *Motelnél* éreztem először, hogy ez már az a vonal, amiért annyira akartam szülőben énekelni. A figyelmet is megkaptam újra, jött a *Szombat esti láz*, a kampányok, és ennek az időszaknak a megkoronázásaként a kisfiam. Aki nagyon jókor jött. De azt hiszem, sokan örültek annak, hogy egy időre kivonulok a forgalomból. Azok kedvéért, akik számára túl kerek a kép, legyen egy olyan nap negyedik, amikor a siker-széria után az ember vasalgot otthon és nézi a tévében pályatársakat. Éppen az Eurovíziós dalfesztivál itthoni fordulója ment, és egyszer csak ott láttam valakit az enyémhez feltűnően hasonló imázssal a képernyőn. Utólag visszahallottam, hogy a színpalak mögött el is hangzott egy sportszerűtlen megjegyzés rám és a baszúnetre vonatkozóan. Az ilyen pillanatoknak utólag sokat köszönhetünk. Azt mondtam magamban, na jó, akkor most mindent be kell dobni! Össze kell szednem testet, lelket, hangot. Nem beszéltem én erről senkinek, de az alkotótársak azért művészeltek, mert ezt megérik, fogták ezeket a hullámokat, és sikerült valami markánsan más produkcióval visszatérni. A *Fekete Rűzst* követte a *Megindul a föld*, az *Ajtók mögött*, az *Ötödik érzék*. Sokféle dal szól még bennem, gondolom, sokféle nap jön még, látni fogok mélységet és magasságot. Bízom benne, hogy továbbra sem fogok megszedülni. ■

BETŰK HELYÉN fantáziavilág

Shakespeare, Emily Brontë, Remarque, Hemingway, Móricz, Krúdy, Márai csak néhány név a zseniális írók közül, akik sokat adtak az életemhez. Imádom azt az érzést, amikor egy könyvet olvasva egyszer csak eltűnnek a betűk a szemem elől, és helyettük megjelenik egy egyedi és megismételhetetlen fantáziavilág. A kisfiam születése óta gyerekneveléssel, pszichológiával foglalkozó könyveket is többször olvasok, szeretem Ranschburg Jenő és Vekerdy Tamás írásait. Az utóbbi három évben az éneklés és az olvasás mellett az írás is az életem részévé vált. Habár ez nemrodalom, de hiszek abban, hogy a pozitív gondolatok, amiket a „Válts szezon! 2014” című kalendáriumomban megfogalmaztam, cselekedetekké válhatnak és megszépíthetik az emberek életét.

FOTO: EMMER LÁSZLÓ

ZSÉDENYI ADRIENN (ZSEDA)

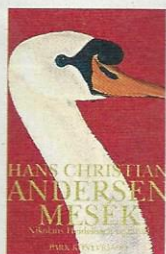
„Hiszek a pozitív gondolatok erejében”

az alkotói mindennapoktól a magánéleti fordulatokig. Ráadásul ugyanolyan izgalmas olvasmány, mint Agatha Christie legjobb krimije! Letehetetlen...

Ayn Rand: Az Ósforrás

Három éve kaptam ajándékba ezt a könyvet egy közeli barátomtól. Nagyon jókor került a kezembe, és azóta is sokszor fellapozom, mert mindig erőt kapok tőle. Egy regényről van szó, amit egy filozófus írt. Rengeteg olyan gondolatot rejt, ami átsegíti az embert a nehéz helyzeteken. Az életről, az alkotásról, az igazságról szól, a tehetség helyéről a világban. Számos, a könyvben szereplő embertípusra ismertem rá a saját életemből. Mióta olvastam, én is szívesen adom ajándékba ezt a könyvet. Azt hiszem, jót teszek vele. Már nem is tudom, hány példányt vásároltam belőle az elmúlt pár évben....

Andersen mesék

A tündérmesék végigkísérték a gyerekkoromat. Belőlük merítettem azt a hitet és gyermeki rajongást, mely ma is segíti az életemet és a zenei pályámat.

A Kis hableány, a Kis gyufaárus lány, A rút kiskacsa vagy A fenyőfa mind nagy kedvenceim voltak, s csak nagyobb koromban derült ki számomra, hogy ezeket a meséket mind Andersen írta. A mesék tanítanak meg talán a legtöbbet az életről és a világ működéséről, arról, hogy mi a jó és mi a rossz. Pozitív életszemléletre oktatnak, erkölcsi útmutatást adnak. A kisfiam, Nimród hatéves, így mostanában is rengeteg mesét olvasok, és ő is nagyon szereti Andersen történeteit.

szerepel a kedvenc idézetem is: „Minden történetnek zenéje van. Ennek fehér a zenéje. Ez fontos, mert a fehér zene különös muzsika, időnként zavarba ejtő: halkán szól, és lassan kell táncolni rá. Ha jól játsszák, olyan, mintha a csönd szólna, s akik szépen táncolják, úgy tűnik, meg sem mozdulnak.” Egy gyönyörű film is készült a könyvből, amit az egyik kedvenc kanadai rendezőm, François Girard rendezett. Ő jegyzi A vörös hegedű című filmet is, amit szintén a rajongásig szeretek.

Dallos Sándor: A nap szerelmese, Aranycset

Ez egy kétkötetes mű Munkácsy Mihály életéről. A valóság és a fantázia elemeinek ötvözete, mégis hitelesen kelti életre a festő emberi és művészi egyéniségét, és a kor izgalmas hangulatát. Életem azon szakaszához kötődik, amikor a Szentesi Gimnázium drámatagozatára jártam, ami számomra végláthatatlan, 8-10 órás vonatukat jelentett Szentés és Budapest között. Azt hiszem, senki nem vonatozhat annál többet, mint én annak idején! Egy idő után borzasztóan untam a hosszú zötykölődéseket, és az ingázás egyetlen előnyévé az a rengeteg könyv vált, amiket útközben elolvastam.

Agatha Christie: Életem

Ha szórakoztató olvasmányra vágyom, akkor nagy eséllyel Agatha Christie-t kezdek olvasni. Neki köszönhetően szerettem meg a krimi műfaját, és szeretem, hogy nemcsak a nyomozás izgalmát adja minden pillanatban, de rengeteg tanulsággal szolgál az emberi természet kapcsán is. Ez az írás a halála után egy évvel jelent meg először, és elképesztően izgalmas bepillantást nyújt az író teljes életébe,

Alessandro Baricco / Selyem

Alessandro Baricco A selyem:

Alessandro Baricco könyve a legszebb szerelmes történet, amit valaha olvastam. Ráadásul a nyelvezete is gyönyörű. Ebben